

„въвели помежду си тоя *modus vivendi* [начинъ за живѣние]:— Единъ день първата половина оскубя втората; други день втората половина съблича първата!...

— „Туй вече е парадоксъ¹⁾)... Софийската чиновническа сганъ не е български народъ....

— „Парадоксъ?... хвърли единъ погледъ върху тая статистическа таблица. — „Общото число на дадевитѣ подѣ сждѣ кметове и помощници, за кражба, отъ 1898 г. до 1901 г. възлиза на 2416 души, — отъ които 584 прѣзъ 1898 год., 548 прѣзъ 1899, „659 прѣзъ 1900 и 625 прѣзъ 1901.—Пропорционално, селскитѣ кметове сж вършили повече злоупотребления отъ градскитѣ“ стр. 93.

„Всичко е хубаво въ България, драгий мой, — всичко, съ исключение на хората!...“ стр. 94.

„.... сме още **дивички**“... стр. 155.

„Татари не сме, — но сме **втатарчени!**“²⁾ стр. 161 и пр. и пр.

¹⁾ „Парадоксъ“, то е едно твърдѣние извънредно чудно, невъзможно, за върване.

²⁾ Но туй не е всичко. Г. Ст. Михайловски приготвяла една книга за опжтвание „*българскитѣ пастири и възпитатели*“: отъ нея нѣколко „апофтегми“ (забѣлжителни думи въ видѣ на поговорки) сж вмѣстени въ „Духов. Проб.“ бр. III, стр. 2 и 3. Ето какъ г. Ст. Михайловски описва народа, който той повѣрва на тѣзи пастири и възпитатели: *11-а апофтегма*: „Въ упадѣка на правитѣ и характеритѣ свободнитѣ уредби скоро се прѣобрѣщатъ на узаконена безредица, и помрачената публична воля скоро взима изгледъ на хилядоглаво потисничество.

„А дѣ е цѣрътъ?...

„Въ ревизия на органически уставы?

„Съсѣмъ не!

„Що може писменъ законъ тамъ, кждѣто беззаконието е въ сърдцата?

„Каква сила могатъ да иматъ сухи формули надъ хора изнѣмощѣли подѣ гнета на порока, изпаднали до скотоподобие?“

Прѣди да прѣпиша тия думи дълго съмъ се колѣбали, но потребно е, най-сетнѣ всички българи да знаятъ какъ ги опжнѣва г. Ст. Михайловски, той който на криво упрѣква католишкитѣ възпитатели че считали българский народъ за необразованъ!